

‘En moments així, sempre recordo els meus inicis al CH Garbí’

MARC BRUGUÉS GIRONA

Amb la tranquil·litat i la maduresa que li donen els trenta anys, Albert Rocas va gaudir tant o més que els més joves del títol de campió del món amb la selecció espanyola aconseguit diumenge a Barcelona. És el seu segon Mundial i potser per això el va viure amb més intensitat i il·lusió. I és que, després de l'experiència del 2005 a Tunísia, l'extrem palafrugellenc admet que ara ho ha viscut "amb més il·lusió" perquè sabia "què significa i tot el que ve després". L'or de diumenge es va afegir ahir a la col·lecció -ben aviat podrà fer un museu- de medalles que té a Palafrugell: Or al Mundial de Tunísia (2005), Bronze al Mundial de Suècia (2011), Plata a l'Europeu de Suïssa (2009) i el bronze els Jocs de Pequín (2008), a banda del piló de títols que té amb el Barça, Portland i Valladolid. Tantes emocions i reconeixements no li fan perdre el món de vista. Al contrari. I és que quan guanya quelcom d'important sempre mira enrere i recorda els seus anys al CH Garbí de Palafrugell i el senyor Mora, el seu primer entrenador. De reptes encara n'hi queden i l'extrem gironí ja pensa a aconseguir una nova Champions amb el Barça i arribar als Jocs de Rio del 2016.

Com li queda el cos després de guanyar el seu segon Mundial?

Ho he gaudit molt més. Del primer gairebé no m'en vaig ni adonar. No m'ho creia... Ara sé el que significa i tot el que ve després. Ho he viscut amb molta més il·lusió i gaudit més perquè qui sap si serà l'últim. A més a més, guanyar a casa amb la família al costat, ho ha fet tot encara més rodó.

S'esperava tant d'ambient al Sant Jordi i tot el ressò mediàtic que ha tingut el campionat?

Realment no. Ha estat un èxit d'organització en tots els sentits. Tant a Saragossa com a Madrid. A les semifinals contra Eslovènia potser va ser el dia més fluix perquè hi havia molta més gent de fora, però la comunitat ha estat brutal.

Tan fàcil va ser derrotar Dinamarca, vigent campiona continental?

Vam fer-ho fàcil. Ens va sortir tot i a ells res. Són un dels millors equips juntament amb França i Croàcia. Em sembla que els va pesar la responsabilitat. Nosaltres vam estar molt encertats i la seva porteria no va parar gaire. Va ser tot un seguit de circumstàncies que van fer que fos la pallissa més gran de la història en una final. No havia passat mai ni en Europeus ni a Jocs Olímpics. La diferència entre els dos equips no és aquesta. Va ser estrany perquè a la segona part semblava com si ells ja es donessin per vençuts i abaixessin els braços. I això que comptaven amb Hansen, el millor jugador del Mundial i amb Eggert, màxim goleador...

Sí... Eggert les llançava totes a fora. Va ser increïble...

Un partit gairebé perfecte va dir Valero Rivera.

Vam estar genials en defensa. Els teníem estudiats però això a vegades surt bé i d'altres no...

Li va quedar una espina clavada pel fet no de marcar cap gol?

No, això és cosa de tots. El rendiment individual queda en segon terme. Quan en duia molts al principi contra Sèrbia ja vaig dir que signava no fer-ne cap més i guanyar el títol, L'hi dedica a algú en especial?

Doncs al meu fill, a la meua dona i als que han estat al meu costat als moments bons i dolents. Me'n recordo ara d'on he sortit, de la gent del CH Garbí, del senyor Mora, que em va ensenyar a jugar a handbol, de Granollers, Valladolid, Pamplona i tots els tècnics que he tingut, Equisoain, Pastor... Recordo que de petit em passava molts diumenges a Bordils amb la selecció gironina i ara tot allò té un sentit.

Què li queda per guanyar ara?

(Riu). No em queixo. Per demanar que no quedi i ara m'agradaria guanyar una altra Champions amb el Barça i jugar uns altres Jocs, però això queda lluny.

Sempre diu que se sent un privilegiat.

Sí. Tinc la sort de dedicar-me professionalment a la meva passió. Quan ho fas molt de temps te n'adones. Hi ha molta gent, companys que no hi han arribat. De vegades depèn una mica de la sort també.

Es planteja una retirada de la selecció o encara no?

No. M'agradaria seguir. És cert que els extrems comencem abans i pleguem abans que els primeres línies però encara tinc corda. Ara toca pensar en el Barça i en el partit importantíssim de dissabte contra l'Anaitasuna.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/esports/2013/01/29/moments-aixi-sempre-recordo-meus-inicis-al-ch-garbi/601730.html?utm_source=rss